

Sara Omars tale ved modtagelsen af prisen Årets Kvinde

Taler

Sara Omar
Forfatter

Dato

10. maj 2019

Sted

København

Omstændigheder

Elle Style Awards

I aften har jeg vundet prisen ”Årets Kvinde”.

Dette er dog et særtilfælde, da det at være kvinde for mange ikke er en pris, man vinder, men en pris man betaler. Og personligt nægter jeg nogensinde at være en mands accessory.

I 2012 blev 3 piger skudt på vej til skole i Afghanistan, en pris de betalte for at være piger, som ønskede at tilegne sig viden, for i fremtiden at kunne opnå deres fulde potentiale og bidrage til at opbygge deres samfund.

I 2005 blev en 18-årig kvinde frarøvet livet af hendes storebror på Slagelse station. Dette var prisen, hun betalte, for selv at vælge sit livs kærlighed uden familiens accept.

I disse dage ser vi flere og flere saudiske kvinder, som søger asyl i fremmede lande, og som risikerer fængsling, piskning og stening, hvis de bliver sendt retur. En pris, de må betale for at søge deres egen myndighed og selvbestemmelse.

Den dag i dag er der stadig over 200 mio. kvinder, som har fået lemlæstet deres kønsdele ved omskæring og derfor aldrig kommer til at føle nydelse ved nærvær. Dette er kvinder, som du og jeg, der er blevet berøvet noget af det dyrebareste, som gør os til mennesker. Dette er prisen, adskillige kvinder verden over betaler for at være født i en kvindekrop.

Det er alt sammen symptomer på en forældet livsanskuelse, der er blevet skabt af

patriarkatet for at undertrykke kvinder. Der er tale om mænd, som ønsker status quo. Men de ved ikke, at kvinder kan udrette verdensændrende vidundere.

Eller også ved de det alt for godt og frygter kvindens sande potentiale. Måske frygter de, at deres eget lys vil komme til at blive overstrålet, for den som har magten, uanset om den magt er blevet ham skænket via religion, kultur, politisk eller økonomisk, så er han bange for at miste den igen. Derfor klamrer mange mænd sig til patriarkatet. Derfor træder de på kvinder, som er under dem selv, så de kan forstærke deres egen dominans.

At vi overhovedet står her i dag og kan holde et arrangement, der kan og må hylde ”Årets Kvinde” – at vi i dag har kvinder, som er læger, advokater, forskere og endda statsledere – skal vi i den grad takke gårsdagens kvinderettighedsforkæmpere for.

Men vi skal huske på, at der stadig findes piger og kvinder, selv i Danmark, som er ofre for menneskehandel, fysisk og psykisk vold, social kontrol, seksuel misbrug, hadske kommentarer på sociale medier, i skolerne, på arbejdsmarkedet og i offentligheden.

Vi har stadig mange kvinder verden over, der udadtil har et fantastisk liv, men bag facaden er ulykkelige, fordi de er degraderet til andenrangsborgere af selv dén, de deler liv med.

Måske sidder der endda nogle af de kvinder her iblandt os i aften. Hvis der gør, så vid, at I ikke er alene, at jeres kamp bliver kæmpet, at I fortjener at være frie. Vid, at jeres anstrengelser for at overleve hverdagen ikke går glemt hen.

Mange kvinder har ikke taget kampen op, fordi de gennem lange perioder har fået nedbrudt deres sjæle af undertrykkernes formørkede sind.

Andre er måske bange for friheden og reproducerer derfor de gamle mønstre, så deres døtre kan arve deres egne lænker.

Det er prisen nogle kvinder betaler for at være kvinder.

Dødevaskerne, som jeg beskriver i min roman, betalte prisen, når de blev udstødt af deres samfund, fordi de ønskede at give dem, som andre havde dømt

uværdige, en værdig begravelse.

Mange kvinder verden over betaler prisen, når deres livløse kroppe dukker op i rendesten, som aflivede hunde, blot fordi nogle mener, at de havde krænket familiens ære.

Min datter betalte prisen, da hendes liv blev taget fra hende, før det overhovedet var begyndt, fordi hun kun var en pige.

Jeg betalte prisen, da min hverdag bestod af at være lænket, så jeg kunne lære at kende min plads.

Men jeg står her i dag, som et levende bevis på, at der er håb.

Derfor opfordrer jeg alle undertrykte kvinder til at tage kampen op, hvis ikke udadtil, så i det mindste i jeres hjerter.

Selvom dit livs uretfærdigheder måske har givet dig en følelse af at være svag, så lover jeg dig, søster, at vi er stærke, når vi står sammen.

Vi kvinder udgør halvdelen af jordens befolkning – mindst – og enhver mand, uanset hvor magtfuld han måtte være, har engang fået livsgivende næring fra en kvinde, da han var mest sårbar – hvordan kan nogen mand retfærdiggøre for sig selv at undertrykke sådanne kvinder?

Jeg opfordrer alle lovgivere, magthavere, samfundsledere og rollemodeller til at tage kvindernes frihedskamp alvorligt, for menneskeheden som et hele er først fri, når alle kvinder er frie.

Jeg opfordrer denne verdens borgere – muslimske såvel som ikke-muslimske – til at støtte denne sag. Kvindesagen. Støt kampen for retfærdighed, lighed, ligestilling og basale rettigheder. For selvom undertrykkelsen måske ikke finder sted i jeres egne familier, så må I ikke vende det blinde øje til den sandhed og realitet, at det kan finde sted i jeres venners, bekendtes eller naboers hjem. Og hvis I tænker godt efter, så ved I nok inderst inde, at vi har problemer i verden – at dele af verdenssamfundet er dysfunktionelt. Lad ikke jeres berøringsangst feje den sandhed under gulvtæppet. Vi har brug for, at alle tør se disse problemer i øjnene og sammen søge at løse dem i stedet for at benægte og så splid – det

handler trods alt om levende kvindeskæbner og ikke blot politisk mudderkastning og politisk munddiarré i et tv-studie eller på sociale medier.

Et retfærdigt menneske bruger ikke andre som et værktøj til at polere sit eget billede og fremme egoistiske, patriarkalske, fundamentalistiske eller racistiske interesser.

Når fascismen sniger sig ind, vil et retfærdigt menneske hjælpe de undertrykte, i stedet for at træde på dem.

Vi har alle et ansvar for at bekæmpe ekstremisterne ude i virkeligheden – både de religiøse og dem fra de yderste politiske fløje.

Jeg opfordrer alle til at kigge indad, for kun ved at erkende, at der er problemer, uanset problemernes omfang, kan vi sammen være med til at løse dem. Man kan kun blive et bedre menneske ved at turde se kritisk på sig selv, sit miljø, sin kultur, sin religion og sin eksistens.

Vi skal gøre dét at tage medmenneskeligt ansvar til vores vigtigste mission her i livet. Ansvar for at gøre os selv fri og hjælpe andre til at opnå det samme. Hvis man inderst inde ikke tror på sin egen frihed, så er man ikke fri. For det at være fri er nemlig en sindstilstand lige så vel som noget fysisk. Og at være der for sig selv er det første skridt mod frihed og de rettigheder, som vi alle burde være født med. Vi må ikke undervurdere styrken i at anerkende hinandens eksistens.

Kære ELLE-læsere: af hjertet tak for anerkendelsen. Denne pris deler jeg med min lille engel, der kigger med fra oven. Jeg deler den med samtlige kvinder verden over. Og jeg deler den med de mænd, der giver kvinder plads og løfter dem op.

Prisen var en rørende nyhed at blive overrasket med midt i min litterære fordybelse.

For det handler i bund og grund om, at den, der står op, kan række en hånd til den, der er på knæ. Og at den, der er på knæ, måske kan finde styrken til at række en hånd til den, der ligger ned.

Jeg er dybt beæret. Tak for ordet.

Kilde

www.elle.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Kvindebevægelsen, Takketale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/sara-omars-tale-ved-modtagelsen-af-prisen-arets-kvinde>